

taller de creació

TRES HISTÒRIES DE FEINA

David Casadellà Llavà. Gualta, 1969. Llicenciat en ciències empresarials. Com a poeta, el 2011, apareix a l'*Antologia de la frontera*, editada per Editorial Serret. Des del 2010 experimenta amb totes les facetes de la poesia oral, darrerament sobretot formant part del col·lectiu Teories de la Inspiració, amb el qual presenta tres espectacles —3x3, *De tardors i Flors dels temps*—, i amb el qual organitza a Girona el festival Jardins de la Poesia, i les Alvarinho Nits durant el 2012. A final d'aquest mateix any passat publica dins la col·lecció «El llop ferotge» el poemari *Negre, sempre negra*.

Camí cap al no res (vers les lueurs)

Jordi, jau al sofà. Dormita amb el comandament de la *play* a la mà. Somia missió Afganistan matant talibans. *Leidi* jau al llit, envia enèsim missatge a l'antic amant, que mai dona resposta. Somia tornar enrere, davant, no veu res. *Mimoun* jau dins el cotxe. Lluny queda quan no podia dormir per excés de demanda. Somia i veu la llum. *Sonja* jau a terra, on ha caigut quan ha arribat quasi de clar després de córrer tants carrers. Mòbil en mà intenta somiar. *Tomba* espera jaure quan tingui torn, somia despert en una cadira incòmoda mentre a la tele el gat còsmic s'enlaira com si res amb unes minihèlices al cap.

Jord, encara un nou dia amb la rutina diària de connectar-se a *infojobs* i veure's com un número més, 123456. *Leid* creua la plaça de la capital del país estrany, destí estació d'autobusos, tiquet per a un nou

passat. *Mimou* cau de genolls a terra, plora, resa, demana perdó pels pecats comesos, implora i promet regeneració. *Sonj* marca hora d'entrada i es col·loca a la línia de treball productiu. Mentalment, escriu tres versos: «Avui, mato, et mato». *Tomb*, tres anys abans, un dia com avui, anava a la cantonada del carrer principal on una furgoneta amb sort el recollia, i li donava una setmana de feina. Ara, avui, dorm.

Jor, menja pasta al pesto que ha cuinat sa mare jubilada, alfàbrega pròpia, testos propis... julivert, menta... *Lei* s'asseu a la butaca que li pertoca, seran només trenta-sis hores on auriculars a l'orella escoltarà repetidament Zé Ramalho, «Sinônimos (Ao Vivo)». *Mim* ja no contesta les trucades, algú altre proveirà, llegeix concentrat les paraules eternes, les repeteix en veu alta. *Son* actualitza la llibreta, mira

> **Il·lustracions: Iker Sticher Carrera.** Nascut a Barcelona el 1977. Graduat en multimèdia i cinema. Forma part de l'associació figuerenca de cinema amateur «Imago». Ha treballat en la indústria del dibuix animat. Actualment es dedica al vídeo i a la il·lustració.

amb llàgrimes els ulls, els números de tanta misèria. *Tom* dubta, assegut a la tassa del wàter, pensa en la decisió que mai hagués volgut haver de prendre.

Jo, s'asseu al costat del que un dia va ser una persona plena de vida, avui, morfina esperant trànsit. *Le*, baixa del transport públic, si les paraules no arriben, guanyaré el cos a cos, mai m'ha pogut dir no. *Mi* no treballarà mai més, ara coneix el sentit de la vida, ara aquest món li sembla petit, el futur és gran. *So*, escriu amb penúria paraules que no llegirà ningú en una llengua obstinada, escriu, diu, escriu. *To*, surt de casa, camina convençut, els meus s'ho valen, ho necessiten, no els puc fallar, tot és per ells, tot s'ho val per ells.

J, empenen viatge Centreuropa, aquell que l'avi li explicà i va fer, anys fa, tants anys fa. Primera estació, centre del món. *L*, asseguda al banc de l'estació,

espera, sap que vindrà, ell, un dia passarà per aquí, sempre, abans, n'hi parlava. *M*, revelació en estat pur, aparca el cotxe, sol, més sol que mai, tota la fe del món. *S*, obsessiva, tossuda, rellegeix les paraules d'*Avida Dollars* on defineix on és «el centre còsmic de l'univers». *T*, tanca els ulls, agafa pel coll la dona d'avançada edat i crida: «*Estoy loco, muy loco*».

(El tren s'atura, Perpinyà estació, cinc minuts. *Jordi* baixa, encén la cigarreta que fa mitja hora té preparada. *Leidi* sent els frens arrapant-se a la via. *Mimoun* repeteix trucada amenaçant fer veure la llum als cecs, que som tots. *Sonja* esmola un somriure, tard, massa tard, tot massa tard. *Tomba*, el tren s'atura, la vida ja ha passat).

David Casadellà Llavità.

Jordi Fornos Gómez (Ribes de Freser, 1973) és químic de formació i professió, i des de l'any 2005 exerceix de professor de secundària al sistema d'educació públic de Catalunya. Ha publicat dos llibres de poesia: *L'opi d'un hivern* (Girona 2009) i *La densitat del repòs de la cendra* (Girona 2011). Forma part dels col·lectius El Llop Ferotge i Teories de la Inspiració, així com del grup de poesia, música, cuina i dibuix Sonsotons.

Històries de feina

BUSCO FEINA

Busco quelcom segur
tan sols un pilar bàsic,
he estudiat com ningú
per tenir un futur plàcid.
Jo vull que el meu esforç
aconsegueixi diners,
tants, que m'omplin el rebost
de coses que, si vull, llençaré.

CURRÍCULUM VITAE

Si ets calb, pelut o eixut
no cal que aspiris a tribut.
Si vesteixes desgastat,
no exigeixis resultat.

No protestis mai.
No mostris esglai
si per fer el desitjat
cal que vagis ben calçat.
Te'n faràs un fart
de pagar en l'art
de ser lliure:

ves quin viure.

AUCA INDEFINIDA D'UNA VIDA LABORAL CIRCUMSTANCIAL

Dostoievski: «Preferim ésser esclaus i no pensar
i no tenir por. Però això ens deshumanitza».

BRUNZIT

Displicents ens encaminem
als matins productius, eufòrics,
inconscients que el temps que gastarem
no ens pertany. A canvi, esperem
una satisfacció estètica,
un estri fatxenda per vendre
la nostra ànima a un ideal.
I ens podrirà l'espera eterna,
dins sales d'expiació comuna,
de la paga d'aquells diners
que mai han estat ni seran
nostres. La prèdica fatxenda
dels segurs dogmes tecnològics
ens falsejarà el nostre instint.
Sabem si el progrés és benèvol
amb els còmplices anodins
de ses imbècils baconades?
Esventrarem els aparadors
compactes del monstre que ens abisma?

HIPOTECA

Efluvis dolçassos
de dispensadors gasosos
—o gasius?— em confonen
la percepció.
L'aparador
ja ens ha esmolat l'impuls
del naixement insuls
de la il·lusió i, ben mudats,
desfilem arrenglerats
la nostra imatge
per un nou viatge
que ens prometen els bancs
sense entrebancs,
ni intermediaris,
ni entremesos,
ni entre això i allò...
Ni res de res!
Això sí,
també hem escorregut els béns
amb consecutius intents
per vendre'ns la raó
al pitjor postor.

CONCILIACIÓ LABORAL

Truques a la cangur
des dels magatzems
on sadolles les teves
hores extres. L'informe
et confirma un comportament
sobre el guió: lisèrgics,
els nens, seuen davant
la gegantina vibració
calidoscòpica.
Ara t'ha de deixar, doncs.
Ha de consultar a l'ordinador
com encendre els fogons
on, després, han de coure a foc lent,
perquè quan arribis tard a la nit
—recordes?— te'ls has de menjar
a petons al seu llit.
Encara et falta la visita
a la cafeteria que t'han dit
de moda: cal comparar
qui és més feliç a raó
de la quantitat de bosses
que carretegeu —en això,
ignoreu el talent en aquell
drapaire que sempre esquivau—.

AUTOCONFIANÇA

La propera vegada,
compra neguit.
Depila't les paraules.
Muscula't l'entonació.
Unta't l'escomesa.
Tatua't els mots
als abdominals.
Parla amb el penis.
Compra més neguit.
T'ha tremolat el pit
quan la noia dermoestètica
d'estirats arreus
ha insinuat d'estirar-se't
a sobre el teu pudor.
Compra més neguit.
No és el cor. No pateixis.
Ja ets algú.
Et sents segur. Lliure.
No et sents més lliure, ara?
Compra més neguit.

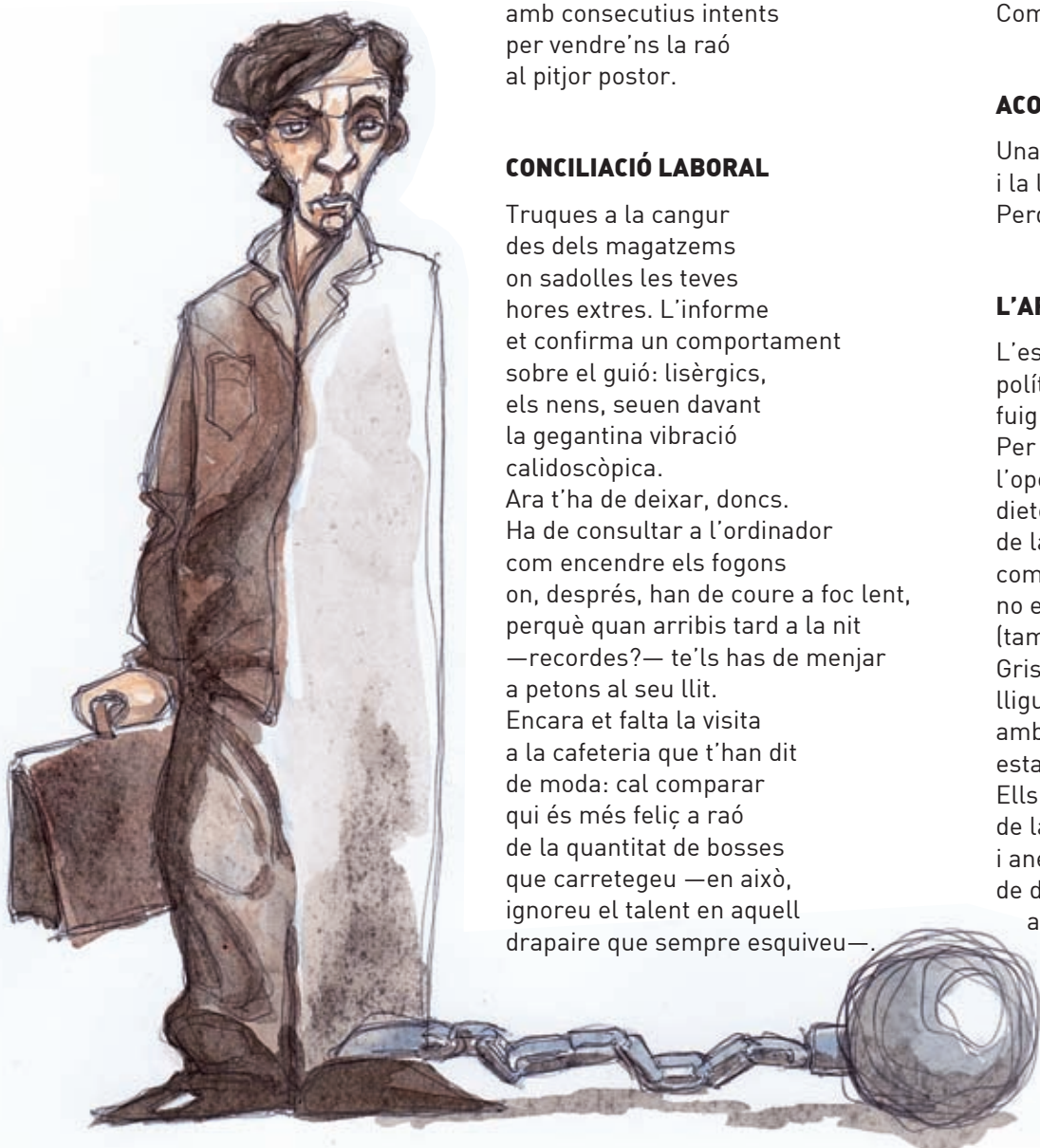
ACOMIADAMENT

Una mosca volava per la llum
i la llum es va apagar.
Perquè Endesa va voler.

L'ART DEL DINER (EPÍLEG)

L'estètica
política
fuig de l'ètica.
Per xò
l'operació
dietètica
de la sifilítica
companyia guru
no enganya ningú
(tampoc rep crítica).
Grisos cabdills
lliquen nos fills
amb llonganisses
estantisses.
Ells fan el rot
de la resta del porc,
i anestesien l'ardor
de densa pudor
amb alcalines idees
per digerir aldees
globals.
Terminals.

Jordi Fornós Gómez.

Ramon Bartrina Ibañez. Nascut a Barcelona (1982). Llicenciat en ciències ambientals. Membre del col·lectiu cultural «Teories de la Inspiració» i del grup de poesia i dansa «La Companyia». Actualment imparteix tallers de poesia i d'escriptura creativa.

138

Ja era el meu torn. La pantalla mostrava el número 138 i indicava que m'havia de dirigir a la taula 2, secció B. Vaig fer servir el paperet del meu torn com a punt de llibre per al poemari de l'americà David Homethere que m'havia acompanyat durant l'hora i quart d'espera que havia hagut de patir. Seguidament vaig emprendre la cerca de la taula enmig d'aquell indret tan depriment, de gent empenyada, desil·lusionada i poc esperançada.

Un cop assegut al lloc que em pertocava, la noia que m'havia d'atendre em va demanar si portava tota la paperassa per demanar el subsidi.

—Crec que sí— li vaig contestar tímidament.

Anava traient de la carpeta tots els papers que creia que em demanaria. Ella se'ls anava mirant un a un mentre introduïa dades i més dades a l'ordinador. Em preguntava si encara tenia el mateix telèfon, si encara vivia a la mateixa direcció, si encara mantenia el mateix estat civil... Tota aquesta afirmació constant em va fer sucumbir en un estat gairebé hipnòtic. Els meus ulls van quedar paralitzats en un sol punt, la meua mirada va passar a formar part del meu subconscient. Una veu cada cop s'anava fent més clara...

—Senyor Fernández!— exclamà la noia que tenia davant. —Es troba bé?

—Sí, sí. Perdoni, què deia?

La noia de la taula m'explicava formalitats administratives que havia de complir, però la meua mirada va tornar a desviar-se dels seus profunds ulls

blaus per anar recurrent llavis que s'obrien i tanquen, i una llengua que s'arraulava sensualment dins la cavitat bucal pronunciant paraules que ni entenia ni m'interessaven. I els meus ulls es van centrar un altre cop en aquell punt una bona estona, delectant-se, asserenant la meua ànima, estimulants les glàndules salivals. Fins que un altre cop vaig sentir una veu que s'anava fent més clara...

—Senyor Fernández!— cridà la noia per arrossegar-me a la realitat.

—Ho sento, no ho sé... no puc evitar...— barbotejava com un nen.

—M'estava mirant la regatera?— exclamà ella amb certa sorpresa i rient.

—...

—Miri, ja l'he enganxat dos cops mirant-me...

—Jo no sóc així, però deu ser la situació d'estrès en què visc últimament de no trobar feina que m'ha fet inconscientment mirar allà— vaig assenyalar lleument amb el cap. —Realment té uns pits molt bonics— vaig dir amb una fermesa que em va sorprendre a mi mateix.

Ella va aixecar les celles, sorpresa pel meu comentari. Però amb un somriure als llavis i amb un to de certa ironia va replicar:

—Li agraeixo molt el compliment, senyor Fernández, però aquí la gent no ve a mirar regateres. Les persones que s'asseuen en aquesta taula ho estan passant molt malament.

—Disculpi, no tornarà a succeir.

Ella va continuar introduint dades a l'ordinador i de tant en tant em feia alguna pregunta més. Jo intentava no sucumbir a la temptació d'enfocar la meva vista a l'interior d'aquella brusa morada amb l'últim botó descordat, obligat perquè la pitrera no rebentés la tela. Mirava a les taules d'esquerra i dreta per intentar fer passar el temps. Havia de lluitar contra un impuls que em naixia no sé d'on. Potser el fet d'haver estat llegint la poesia eròtica de Homethere durant més d'una hora m'havia trasbalsat.

—Què fas aquest vespre?— em va sortir de l'ànima.

—Perdoni?— va dir la noia que m'atenia.

—Doncs, si et ve de gust anar a sopar o a prendre una copa junts.

—Creu que li diré que sí?— digué tallant.

—Bé, ho havia d'intentar— vaig dir amb resignació.

Ella va abaixar la mirada, va segellar alguns documents i em va demanar que els signés. Després de fer-ho i mentre ella continuava entrant dades a l'ordinador i ordenant tota l'escampadissa de papers que hi havia damunt de la taula, jo tornava a mirar a esquerra i a dreta, fins i tot a darrere. No volia mirar-la més i dir més tonteries provocades per un estrany impuls.

—Bé, ja ho té tot preparat. Tingui— em va dir, mentre m'entregava la paperassa.

Vaig guardar els documents del subsidi a la meua carpeta, la vaig tancar, em vaig aixecar de la cadira i em vaig acomiadar ràpidament d'ella:

—Espero no haver-te molestat. No sé què em passa avui...

—No pateixi— va dir la noia, somrient. —Que tingui un bon dia.

—Això espero.

Em vaig girar, vaig sospirar profundament i em disposava a marxar pel passadís quan vaig sentir:

—Es deixa una cosa.

Em vaig tornar a girar. La noia que m'havia atès allargava el seu braç mostrant-me el poemari eròtic.

—Se'l descuidava a la taula.

Vaig tornar-li el gest amb un somriure i vaig marxar de l'Oficina de Treball.

Un cop a fora, per fi respirava aire fresc. Després d'aquesta experiència tan estranya amb la noia de la brusa morada necessitava fumar un cigarro. Hi havia un parc just davant. Em vaig asseure en un banc de fusta i em vaig encendre un cigarro. Vaig expulsar el fum del tabac amb totes les meves forces, intentant fer desaparèixer ràpidament del meu cap qualsevol imatge de la noia de l'Oficina de Treball.

Vaig obrir el llibre de David Homethere. Encara tenia el paperet del meu torn com a punt de llibre amb el número 138. En agafar-lo semblava que hi havia alguna cosa escrita a darrere. Vaig somriure. Un número de telèfon i un nom: Gemma.

Ramon Bartrina Ibañez.